

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **R. K.**, zastoupeného JUDr. Davidem Heryánem, advokátem v Praze 2, Uruguayská 17, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2007, č. j. 22 Ca 5/2007 – 42, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě brojí stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2007, č. j. 22 Ca 5/2007 – 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6124/110/2006, č. j. 6263/110/2006, č. j. 6264/110/2006 a č. j. 6265/110/2006. Těmito rozhodnutími žalovaného, ve spojení s předcházejícími platebními výměry Finančního úřadu v Opavě, byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 až 2003.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tento návrh odůvodnil tím, že rozhodnutími žalovaného mu byla dodatečně vyměřena daňová povinnost v souhrnné výši 5 761 358 Kč, přičemž za situace, kdy by ji správci daně skutečně uhradil, dostal by se do úpadku ve smyslu zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání. Kromě toho by výkon rozhodnutí mohl znamenat narušení jeho dobré pověsti, a to jak ve vztahu k zákazníkům, tak i třetím osobám a stěžovateli by mohl způsobit též další hospodářské ztráty. Za situace, kdy by byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, by pak bylo možné jen těžko napravovat shora popsané následky. Uvedl dále, že je schopen Nejvyššímu správnímu soudu prokázat svou ekonomickou situaci, odůvodňující navrhovaný postup. Dále stěžovatel poznamenal, že v obdobné věci Krajský soud v Ostravě vyhověl již návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž vycházel (pokud jde o ekonomickou situaci stěžovatele) ze zcela shodných skutkových východisek jako v nyní projednávané věci. Všechny uvedené skutečnosti tedy, dle názoru stěžovatele, dokládají hrozící existenci nenahraditelné újmy, kterou by bylo možno přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odvrátit.

Vyhověním tomuto procesnímu návrhu by nebyl založen ani rozpor s veřejnými zájmy, neboť nebude-li v řízení o kasační stížnosti úspěšný, bude nucen dodatečně doměřenou daň zaplatit a zájem státu na řádném výběru daní tak nebude nikterak ohrožen. Za vyloučenou považuje též možnost, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo nepřiměřeným způsobem projevit ve sféře práv třetích osob. Stěžovatel konečně uvedl, že odkladný účinek by měl být přiznán především ve vztahu k prvostupňovým správním rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) neboť jediné ty jsou vykonatelnými rozhodnutími, na jejichž základě by mělo být plněno.

Žalovaný se k tomuto návrhu stěžovatele nevyjádřil.

Podle ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Ze shora popsané argumentace stěžovatele je zřejmé, že hrozbu vzniku nenahraditelné újmy (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) spatřuje v hrozbě svého úpadku (insolvence) v případě, kdy by byl nucen uhradit dodatečně doměřenou daň, jejíž oprávněnost však rozporuje. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Především je nutno zdůraznit, že přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nenahraditelnou újmu, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikované na www.nssoud.cz). O takový případ se však v projednávané věci nejedná, neboť stěžovatel především neprokázal, že by vůči němu byly ze strany správce daně již učiněny konkrétní kroky směřující k nucenému vydobytí uložené platební povinnosti (exekuce). Zde sluší poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 8 Afs 56/2007 - 400 (na www.nssoud.cz), dle kterého „je na stěžovateli, aby v první řadě v souladu se zákony sám učinil opatření k odstranění brozící škody, které lze na něm se zřetelem na všechny konkrétní okolnosti požadovat. Teprve pokud to není možné, může přicházet v úvahu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“. Ve světle tohoto judikátu je tedy třeba, aby stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu prokázal, že vůči němu již bylo zahájeno exekuční řízení, přičemž současně využil všech procesních prostředků v rámci správního (daňového) řízení k jeho odvrácení či sistaci. V tomto smyslu se ostatně vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 (publik. pod č. 1255/2007 Sb. NSS), kde konstatoval, že „v případě, že předmětem kasační stížnosti je zamítavé rozhodnutí krajského soudu, přichází v úvahu výkon správního rozhodnutí, za předpokladu, že správní rozhodnutí takovou vlastnost má. Tomu však lze čelit různými odkladnými instituty příslušných procesních předpisů (§ 73 odst. 9 daňového řádu, § 75 správního řádu č. 71/1967 Sb., § 113 správního řádu č. 500/2004 Sb.). Došlo-li by snad k výkonu správního rozhodnutí, jež by následně bylo zrušeno, zpravidla nebude vyloučena jeho restituce“. Je tedy zřejmé, že za situace, kdy stěžovatel neprokázal, že jím tvrzenou újmu vyplývající z vykonatelných daňových rozhodnutí je ohrožen bezprostředně, nejsou dány podmínky pro posouzení, zda by případná restituce vykonaného a (případně) zrušeného správního rozhodnutí byla vyloučena či nikoli.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl tedy Nejvyšší správní soud k názoru, že stěžovatel neprokázal existenci reálné hrozby nenahraditelné újmy ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. a nezbylo mu proto, než jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovět.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu